

MSB 351

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

Kun je zien?

Door Nathan C. Johnson

Toen Jezus de man genas die blind geboren was in Johannes 9, waren de godsdienstige leiders boos omdat Hij dit wonder op de sabbatdag had gedaan. Ze wilden niet geloven dat de man echt blind was geboren totdat ze zijn ouders ondervroegen. De ouders gaven een heel vrijblijvend antwoord, maar gaven toe dat hij hun zoon was en dat hij blind was geboren, maar ontkenden dat zij wisten hoe hij nu kon zien. In Johannes 9:22 lezen we waarom zij zo hadden geantwoord. **Dit zeiden zijn ouders, omdat zij bang waren voor de Joden, want de Joden waren reeds overeengekomen, dat, indien iemand mocht belijden, dat Hij de Christus was, hij uit de synagoge zou worden gebannen** (NBG'51 overal).

Uit de synagoge verbannen was een drastische straf, niet vergelijkbaar met het uit een kerk geschopt te worden. Omdat de synagoge het gemeenschapscentrum was, betekende verdrijving uit de synagoge uitsluiting van de gemeenschap van Israëlieten. Het was verboden om zo mogelijk met zo'n verbannen persoon om te gaan. Stel je voor hoe dit zou zijn. Niemand van je eigen mensen zou met je praten, of zelfs maar erkennen dat je bestond. Als je over straat liep, deed iedereen die je passeerde alsof je niet bestond. Als je als klant een winkel binnenkwam, zou niemand je helpen. Als je in wanhoop gewoon iets hebt gestolen, zouden de winkeliers je plotseling opmerken. Iedereen zou het geweldig vinden om op te scheppen dat hij betrokken was bij je arrestatie en straf. Maar verder zou niemand je zien.

Om zo iemand te zijn, zou bijna als levende dood zijn. Erger nog, er zou geen weg terug zijn in de gemeenschap zodra iemand je was verbannen. In deze situatie werd je door de godsdienstige leiders bestempeld als een 'zondaar'. In de Schrift wordt deze term vaak in één adem genoemd met tollenaars, omdat dit een van de weinige banen was die zo iemand kon krijgen: werken voor de Romeinse overheid tegen het eigen volk. Rome zou hen dwingen om met ze samen te werken, of je dat nu leuk vindt of niet. Niet elke 'zondaar' zou of kon dit werk van belastinginning doen, maar iedereen werd hoe dan ook behandeld als verrader.

In Lukas 7 ontmoette de Heer een vrouw die als een "zondares" werd beschouwd terwijl Hij aan het eten was in het huis van een Farizeeër genaamd Simon. Lucas 7:37-38, **En zie een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond, bemerkte, dat Hij aan tafel was in het huis van de Farizeeër. En zij bracht een albasten kruik met mirre, en zij ging wenende achter Hem staan, bij zijn voeten, en begon met haar tranen zijn voeten nat te maken en droogde ze af met haar hoofdhaar, en kuste zijn voeten en zalfde ze met de mirre.**

Sommigen hebben zich afgevraagd hoe zo'n vrouw zelfs het huis van een prominente farizeeër kon binnengaan. Waarom zouden ze haar niet buiten de deur hebben gehouden? Maar als je deze vraag stelt, begrijp je de positie van een 'zondaar' verkeerd. Iedereen werd geacht de fictie te volgen dat de 'zondaar' niet bestond. Als ze haar zouden vertellen dat ze moest vertrekken, zou dat de erkenning van haar aanwezigheid hebben vereist en niemand was bereid om dat te doen.

Het waren de Farizeeën die grotendeels verantwoordelijk waren voor het aanwijzen van hen die uit de Joodse gemeenschap werden verwijderd. Zo zou de farizeeër Simon, in wiens huis deze gebeurtenis plaatsvond, degene zijn geweest van wie iedereen diens aanwijzingen zou hebben opgevolgd. Als hij de vrouw erkende, konden zij dat ook. Blijkbaar deed hij niets, en dus bleef iedereen doen alsof de vrouw niet bestond. Natuurlijk wisten ze allemaal dat ze bestond, en de Farizeeër nam nota van wat ze deed en had er zijn eigen ideeën over. Tot nog toe had Jezus ook niet gehandeld. Hij had de vrouw niet tegengehouden, maar Hij had haar ook niet aanvaard. Hij zat daar gewoon en liet haar Hem eren, maar toch, zo lijkt het, negeerde hij haar zoals iedereen geacht werd te doen. Dat was echter niet genoeg voor de Farizeeër. **Toen de Farizeeër, die Hem genodigd had, dat zag, zeide hij bij zichzelf: Indien deze de profeet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is, die Hem aanraakt: dat zij een zondares is (7:39).** Simon zelf was niet bereid om de vrouw te erkennen, maar hij vond dat Jezus dat wel had moeten doen, door haar af te wijzen.

Jezus kende de gedachten van Simon en zei: **Simon, Ik heb u iets te zeggen (7:40).**

Ik herinner me als kind dat mijn ouders tegen me zeiden: "Nathan, ik heb je iets te zeggen." Ik wist dat ik iets verkeerd gedaan moest hebben en op het punt stond uitgescholden te worden. Simon moest zeker een lesje geleerd worden, net als alle harteloze godsdienstige leiders die deze vreselijke verbanning hadden opgelegd aan iedereen die hun gezag uitdaagde.

De Heer gaf Simon een gelijkenis, Lucas 7:41-43. **Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig. Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben? Simon antwoordde en zeide: Ik onderstel, hij, aan wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geoordeeld.**

Simon herkende de waarheid dat iemand die meer vergeven is, van nature meer zal liefhebben. Maar nu paste Jezus Zijn les toe. Ten eerste deed Hij wat niemand anders in de kamer zou doen. In vers 44 lezen we: **En Zich naar de vrouw wendende, zeide Hij tot Simon: Ziet gij deze vrouw?** Natuurlijk hadden Simon en iedereen in de kamer haar gezien vanaf het moment dat ze binnenkwam. Waarschijnlijk dachten ze aan weinig anders. Maar totdat de Heer over haar sprak, durfde niemand te erkennen dat ze daar was, want dat zou haar bestaan voor de Farizeeër hebben toegegeven. Zelfs zijn eigen dienaren wilden zijn toorn niet riskeren door dat te doen, opdat hen niet zo'n straf zou overkomen. Toch trotseerde de Heer openlijk deze conventie en wees Simon op haar.

Simon erop wijzen wat hij weigerde te zien, was slechts het begin van de les van de Heer. Hij wees vervolgens op haar liefde. **Ik ben in uw huis gekomen; water voor mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft met tranen mijn voeten nat gemaakt en ze met haar haren afgedroogd. Een kus hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft, van dat Ik binnengekomen**

ben, niet opgehouden mijn voeten te kussen. Met olie hebt gij mijn hoofd niet gezalfd, maar zij heeft met mirre mijn voeten gezalfd. Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde (7:44^b-47). Het is duidelijk dat de Farizeeër Simon de Heer alleen had uitgenodigd omdat Hij een populaire figuur was met wie hij zich verplicht voelde zich te verbinden. Het lijkt erop dat hij de Heer zag als een minderwaardige gast, niet de moeite waard om de normale hoffelijkheid te betonen. Waarschijnlijk was deze omissie doelbewust, in een poging om de Heer op Zijn plaats te zetten. Het toonde Simons gebrek aan liefde voor de Heer.

Wat was deze vrouw, die door iedereen behandeld werd alsof ze niet bestond, een tegenstelling! Zondaars werden gezien als onherstelbaar slechte mensen, naar het oordeel van de godsdienstige leiders. Toch had deze vrouw grote liefde voor de Heer getoond en ze had het zelfs gedaan terwijl Hij zich net als iedereen had gedragen en niet tot haar had gesproken of haar aanwezigheid had erkend. In plaats van dat Hij als gast was afgewezen, had zij haar liefde en toewijding getoond, zelfs toen Hij zweeg. Wat een verschil met het koude hart van de Farizeeër!

Nadat Hij het ermee begonnen was, brak de Heer ook het laatste gebruik. Hij sprak niet alleen *over* de vrouw; Hij brak het gebruik door *met* de vrouw te spreken. Hij veegde ook de eis van de Farizeeën volledig van tafel dat niemand die tot zondaar was verklaard en uit de synagoge was geworpen, ooit vergeven of teruggebracht kon worden. Hij verklaarde haar zonden vergeven. En wie kon ontkennen, na wat de Heer over haar liefde had gezegd, dat zij het verdiende? De Heer handelde niet alleen om de gebruiken en het gezag van de Farizeeën te tarten. Eerst liet Hij zien hoe verkeerd deze waren.

De woorden en daden van de Heer veroorzaakten een verbaasde reactie van de mensen om Hem heen. **En die met Hem aan tafel waren, begonnen bij zichzelf te zeggen: Wie is deze, dat Hij zelfs de zonden vergeeft? (7:49).** Wat interessant dat ze zo reageerden! Ze reageerden niet in woede of verontwaardiging op wat ze als een godslasterlijke bewering hadden kunnen zien. Uit hun reactie blijkt hoezeer ze onder de indruk waren van de meesterlijk wijze waarop de Heer omging met de situatie. Zijn manier van handelen met zowel Simon de Farizeeër als de vrouw liet zo'n indruk op hen achter dat ze er op dit moment niet aan konden twijfelen dat Hij de macht had om precies dat te doen wat Hij zei. Zijn inzicht en Zijn gezag verbaasden hen allen, en hoewel ze verrast waren, beseften ze dat Hij het recht had om te doen wat Hij had gedaan.

De Heer beëindigde de ontmoeting met Zijn woorden tot de vrouw: **Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede! (7:50).** Zo ontving de verstoten vrouw waar ze niet om had durven vragen: aanvaarding en vergeving van de God van Wie de samenleving haar had geprobeerd af te snijden. Aan Simon, degene die verondersteld werd de leiding te hebben, werd volledig duidelijk wat voor soort man hij was, en de Heer openbaarde de soort God die Hij is.

Welke gebruiken komen wij in onze samenleving tegen die ons vertellen dat we bepaalde mensen niet moeten zien? We hebben misschien geen cultuur die ons dwingt om iemand te behandelen alsof hij niet bestaat, maar we hebben zeker gebruiken die mensen indelen, waarbij sommigen de moeite waard worden geacht en anderen onze aandacht niet waard zijn. Worden we misleid door deze gebruiken? Hebben we de ogen van de Heer, zien we hen wier hart waardevol is in Zijn ogen, of laten we externe omstandigheden bepalen dat ze gewoon niet het soort mensen zijn dat door rechtschapen leden van de samenleving gezien zou moeten worden? Als de Heer zou vragen of je alle mensen om je heen kunt zien, zou je dan ja kunnen zeggen?

Nummer 351; maart 2023.